

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. június 21.
(csütörtök)**

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

1.

Énekek: 229, 62

Alapige: 1Péter 1,13

„Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mert a mai napon is kegyelmeddel kísértél bennünket, és tenyereden hordoztál minket. Köszönjük, hogyha ebből észrevettünk hit által valamit, hogyha meg tudtunk ebből valamit köszönni, hogyha megláttuk, hogy nem pusztán az, amit az ember tesz, határozza meg életünket, hanem elsősorban az, amit Te végzel. Köszönjük Neked, hogy Igédben egyértelmű utakat adsz elénk, hogy hogyan kövessünk Téged nap mint nap különféle élethelyzeteinkben, amiben vagyunk, akár terhet hordozva, akár örömben, akár magányosan, akár házasságban élve, akár úgy, hogy jó egészségben vagyunk, vagy éppen betegen, mindig ott vagy velünk, és szent Igéd napról napra megszólít minket.

Köszönjük Neked, hogy ma este is kérhetjük ezt, hogy Szentlelked munkálkodjék bennünk, hangozzék el az az élő ige, amely valódi, igazi változást – nem színlelést, nem emberi erőlködést, hanem – az emberi szív gondolataiban, kívánságaiban hoz lényegi megújulást. Kérjük, hogy ezt munkálja Szentlelked bennünk, add, hogy így odaszánva magunkat halljuk meg az ígét, alázzuk meg magunkat előtte, és az hadd teremje meg a gyümölcsöt a Te dicsőségedre. Köszönjük, hogy a golgotai keresztfán bemutatott áldozatod miatt kérhetjük ezt, és tapasztalhatjuk meg ezt a csodát.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Pét 1:13-25-ön keresztül Isten arra ösztönöz minket, hogy egyre inkább neki éljünk, azaz szentek, neki odaszánt életűek, a neki való engedelmességre megváltott emberek legyünk. Ez a rövid igeszakasz ezért nagyon sok okot sorol fel azzal kapcsolatban, hogy nekünk, Istenben hívóknak meg kell változzon, meg kell újuljon az életünk az Úrral való kapcsolatunk miatt. És mivel belülről bűnös szívünk, óemberünk, régi énünk kísért az önmagunknak való élésre, kívülről pedig a világ csábít arra, hogy csak a földi dolgokkal törődjünk, és a jelenvaló világnak éljünk, az odafelvalókra pedig ne nézzünk, ezért komolyan figyelembe kell vennünk ezeket a felszólításokat, buzdításokat, hogy valóban a megszentelődés útján járjunk, és attól ne térjünk el. Ezért egy rövid igehirdetés-sorozatot szeretnék a mai alkalommal elkezdni, és ezen belül szeretném megnézni ezeket az okokat, amelyeken keresztül Isten a szent életre buzdít minket, hogy törekedjünk valóban az engedelmességre, hogy ne csak úgy tessék-lássék módon legyünk keresztyének, hanem tudatosan, az Igének engedelmeskedve törekedjünk erre.

Ma esti igénk a megszentelődés alapjáról beszél. Ez a fundamentum pedig nem a cselekedet, ahogyan azt sokan gondolják, hanem az azt kiváltó, azt megelőző gondolat, akarat, hit, amely Istenben reménykedik, benne bízik. Először erről beszél az apostol, amikor a józan, felövezett derekú elméről szól, ezért először mi is erre térnénk ki. Másodsor a reménységről lesz szó, amely nélkül senki sem törekszik a szent életre. Végül pedig mindezek alapjáról: a kegyelemről, amelyet Jézus Krisztusban fogunk megkapni.

Amikor készültem a mai igehirdetésre, azon gondolkodtam, hogy nem lenne-e logikusabb fordított sorrendben beszélni erről a három dologról. Azaz úgy, hogy először beszéljünk Isten kegyelméről, amely reménységünket képezi, és amely ösztönöz minket a józanságra, a szent életre. De aztán Isten rávilágított számomra, hogy az apostol által hozott sorrend helyes, mert ő már olyan embereknek mondja ezt, akik már hívők, és akik már megtapasztalták azt, hogy mennyire nehéz, milyen küzdelmes, és milyen harcokkal teli a megszentelt életre törekedni. Ezért én is ezt a sorrendet szeretném követni, amely egyre mélyebben és mélyebben akarja leleplezni a szívünket, és egyre inkább rá akar mutatni arra, hogy magunktól mennyire nem megy az engedelmesség, viszont az Istenbe vetett reménység milyen gyümölcsöt teremhet az életünkben.

Először tehát nézzük meg, hogy milyen lelki beállítottságról beszél az apostol, amikor arra szólít fel minket, hogy övezzük fel elménk derekait, és legyünk józanok. Ez két szorosán egymáshoz kapcsolódó metafora. Az első – hogy a ruhát fel kell övezni – egy ókori szokásról szól. Mint azt tudjuk, Jézus Krisztus korában divat volt földig érő, hosszú ruhát, köntöst vagy tógát viselni. Ezekben el lehetett lenni a házban, vagy sétálni az utcán, viszont ez a fajta hosszú ruha sok mindenben megakadályozta a viselőjét. Például alkalmatlan volt az utazásra, nem lehetett benne földes úton, vagy esetleg dombon felfelé menni, mert az ember újból és újból rálépett volna a ruhára, és elesett volna benne. Dolgozni sem igen lehetett benne, mert mind az ember keze, mind a lába elakadt volna a ruhában. Ezért ilyen esetekben, hogy a ruha ne legyen akadály, a viselőjük felhajtotta a derekára, és övvel odakötötte azt. Mit jelentett tehát a ruha felkötözése? Egyrészt jelezte azt, hogy az illető munkára, vagy nagy utazásra készül, ténylegesen pedig azt jelentette, hogy az ember azt az akadályt, ami meggátolta volna őt ezekben, félretette, leküzdötte. Az apostol ezt a hasonlatot el-

ménkre alkalmazza, mert azt mondja, hogy övezzük fel elménk derekát. Mit jelenthet mindez?

Nagyon egyszerűen azt, amit a ruha esetében is. Ahhoz, hogy elménk el tudja végezni azt a dolgot, ami rábízott, félre kell magunkban tenni néhány akadályt. Mi az, amiről az apostol beszél, mi az, amit a szívben (amit az elme szó itt egyébként jelent) félre kell tenni, és mi az, amit el kell végezni? Először is a szívünk dolga a Krisztusban való reménység. Ez az, amit tennünk kellene nap mint nap. Ebben viszont több minden megakadályoz minket. És ezek a dolgok – világít rá az apostol –, elsősorban gondolatainkkal, és kívánságainkkal kapcsolatosak. Saját gondolataink és kívánságaink gátolnak meg minket abban, hogy Krisztusban reménykedjünk. Most csak néhány ilyen akadályt sorolnék fel.

Az egyik ilyen akadály a Krisztus és közöttünk még meglévő távolság. Ugyebár mi itt vagyunk a földön, Ő pedig a mennyben. Ahhoz, hogy az Ő hívogatását meghalljuk, ezt a távolságot le kell győznünk. Ez egy olyan akadály, amely elsősorban a szívünkben létezik, mert figyelmünket és gondolatainkat, azaz elménket köti le az, amit testi szemünk lát, vagy fülünk hall, s ez elvonja figyelmünket az Igéről. Gondolataink, kívánságaink meggátolnak minket abban, hogy meghalljuk az isteni szót. De ilyen akadály a világ csábítása, gyönyöre, a szemnek kívánsága is. Gondoljunk a gazdag ifjúra, akinek gondolatait hatalmas vagyona kötötte meg, olyannyira, hogy inkább lemondott a Krisztus követéséről, de még az örök életről is – ami miatt odament Krisztushoz, hogy *„mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet”* –, hogy ne kelljen a gazdagságát feladnia, és azokat a kívánságait és gondolatait elengednie, amelyeket értelemszerűen a gazdagság által valósított meg. Az ember sok mindent kíván, de nem biztos, hogy van rá lehetősége megszerezni. Ez az ifjú gazdag volt, és a kívánságait a vagyona által gondolta megvalósítani és kielégíteni. És ezeket nem tudta elengedni, mert megsomorodva otthagya Krisztust a vagyonáért. Nem látott tovább e világ kincseinél, nem úgy, mint Zákheus, aki ezektől a gondolatoktól szabadult meg elsősorban, mint akadályoktól, amikor vagyona nagy részét szétosztotta, mert Krisztusban mindennél nagyobb gazdagságot talált. Pedig addig az ő élete is arról szólt, hogyan gyűjtsön magának minél nagyobb vagyont, a pénzszerzés körül forgott az egész élete, szíve, gondolatai, vágyai, de Krisztusért mindezekről lemondhatott, mert Krisztus szabaddá tette erre, megszabadította ezektől a gondolatoktól és vágyaktól.

Vagy gondoljunk azokra, amikre Jézus Krisztus hívja fel a figyelmünket a magvető példázatában. Azt olvassuk, hogy van olyan ember, aki *„hallja az igét, és mindjárt örömmel fogadja; de nincs gyökere benne, hanem csak ideig való”* – miért? És itt tér rá Krisztus az akadályra – *„mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik.”* Tehát amint még a lehetősége is felmerül az Igéért való szenvedésnek – ez a gondolat már nem tetszik neki – elengedi az igét inkább, nem ragaszkodik hozzá. Beszél egy másik fajta emberről is: azt mondja Krisztus, *„amely pedig a tövisek közé esett, ez az, aki hallja az igét, de”* – és itt megint rátér az akadályokra – *„e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét, és gyümölcsöt nem terem”* (Máté 13,20-22). Ő, testvérek, mennyi minden miatt aggódunk, és mennyi félelemmel van tele a szívünk! Jézus azt mondja, hogy *„e világ gondja”*. Mi is tudnánk valószínűleg felsorolni sok mindent, ami a szívünkben van. Mi lesz akkor, ha egyedül, társ nélkül maradok életem végéig? Mi lesz akkor, ha a gyermekem nem tér meg? Mi lesz akkor, ha megszólal hitemért? Vagy

mi lesz akkor, ha hitem miatt megromlik a kapcsolatom valakivel? Mi lesz akkor...? És tudnánk kiegészíteni, folytatni a sort. Vagy gondoljunk arra, hogy hány nő és férfi keseríti meg családjának életét az állandó aggodásával! Hiába ismerjük Isten ígéreteit, hiába valljuk szánkkal, hogy Istennek hatalmas ereje van, de aggodalmaskodásunkban mégis hányszor elesünk, és mennyiszor akadályoz meg minket a félelem a Krisztusban való reménykedésben, és az engedelmesség útján való járásban! Vagy gondoljunk arra, hogy önző kívánságaink – hogy nekünk legyen inkább jó – hányszor tartják vissza kezünket attól, hogy Istennek és egymásnak szolgáljunk? Vagy gőgös gondolataink hányszor akadályoznak meg minket az Istenben való teljes bizalomban? Vagy gondoljunk Pál apostolra, aki Saulként ugyebár elutasította Jézus Krisztust, mert a szíve mással volt tele, egy hatalmas akadály volt a szívében, ezt pedig úgy hívták, hogy Én, az, aki volt. És Pál felsorolta, hogy ki volt ő: milyen régi nemes családból származott, a végzettségét (kinél tanult), milyen tekintélynek, népszerűségnek örvendett az egyházban, és ehhez hasonlók. Az Én. És minden gondolat, ami ekörül forog. Mindezekről azonban Jézus Krisztus miatt – saját megfogalmazása szerint – lemondott azért, hogy Őt ismerje. És még folytathatnánk a sort.

Mennyi minden akadályoz meg minket gondolati szinten abban, hogy Krisztusban reménykedjünk! Nem cselekedeti szinten, hanem ott, legbelül. Tegyük fel magunknak a kérdést, hogy milyen gondolat, kívánság van az én szívemben, amelyet nem övezek fel, nem teszek félre, nem tartom kordában, hanem helyet engedek neki, és emiatt a Krisztusban való reménységem meggyengül? Hányszor buktunk el ezek miatt a gondolatok és kívánságok miatt? Hányszor akadályozott meg minket az imádságban például az, hogy úgy éreztük, most nem tudok imádkozni, és ennek az érzésnek teret engedtünk? Pedig, amikor így érzünk, akkor kell leginkább imádkozni. Még hogyha a szavaink nem is olyan szépen összeszedettek, mint ahogy azt magunktól elvárnánk. De pont ilyen alkalommal kell leginkább Istenhez fordulni. Vegyük észre, hogy igenis világias gondolataink és vágyaink azok, amelyeknek túlságosan teret engedünk, és nem övezzük, korlátozzuk azokat annyira, amennyire kellene. Itt erre szólít fel az apostol: „*felövezvén elmétek derekait.*” Ha nem tesszük, ha nincs felövezés, ha a gondolatokat, mint akadályokat nem tesszük félre, akkor azoknak teret engedünk. A világ pedig kihasználja ezt: a viccesnek tűnő tv-sorozatokon keresztül eltorzítja humorérzékünket, a bolti akciókon keresztül megvetet velünk olyan dolgokat, amelyekre igazából nem is volt szükségünk, az önzésre és torzult szexualitásra ösztönző reklámok tönkreteszik a családi életet, és még sorolhatnánk. Mindezekről boldogságot remélünk, és nem vesszük észre, hogy amíg ezekhez ragaszkodunk, addig nem hisszük el tökéletesen, hogy Krisztusnál és Krisztusban van az igazi örömünk, és csakis egyedül Nála.

Ennek az életnek a gondjai, gyönyörei és az a sok hiábavaló kívánság, amivel szívünk tele van, elvonja figyelmünket Krisztusról. Az, ahogyan gondolatainkkal bánunk, ahogyan felelőtlenül szabad teret engedünk nekik, nem övezzük fel elménk derekát, az újabb és újabb bukáshoz vezet el minket. Ezért mondja az apostol, hogy ezen az úgymond világias gondolkodáson felül kell emelkednünk a Szentlélek ereje által, félre kell tennünk ezeket a gondolatokat, hogy az odafelvalókkal tudjunk törődni. Ha nem tudunk úgymond úrrá lenni – nem magunktól, hanem Isten kegyelméből – gondolatainkon, kívánságainkon, akkor – azt mondja az Ige, hogy – nem tudunk Istenben sem reménykedni igazán. Ezért ez az ige először arra szólít fel minket, hogy gondolataink szintjén ne gabalyodjunk bele ebbe a világba, hogy ez ne aka-

dályozzon minket abban, hogy reménykedjünk a szemmel láthatatlan isteni ígéretekben. Pál apostol is ezt erősíti meg a jól ismert igehelyen, a Róma 12,2-ben: „*ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által*”. Itt is a gondolatokkal az elsők, nem a cselekedetek. Az ige elsősorban tehát nem arra szólít fel, hogy változz meg cselekedeteidben – légy képmutató, mert gyakran ide vezet el, hogy belül ugyanazok maradunk, csak kívül mást mutatunk –, hanem először változz meg gondolataidban és kívánságaidban. Krisztus szabadítása ott mélyen, legbelül kezdődik, nem a külső cselekvéssel.

Ennek hogyanjáról beszél Péter apostol a második metaforában, amely a józanságról szól. Ezt mondja: „*annak okáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok*”. A józanság szoros kapcsolatban áll az előbb elmondottakkal, mert a józanság mögött, mértékletesség áll, és ez a hangsúlyos a józanságban: a mértékletesség. Az apostol azonban itt nemcsak azt kéri, hogy az ételben, italban, a testi dolgokban legyünk mértékletesek, hanem itt elsősorban lelki józanságról beszél, amely gondolati, érzelmi mértékletességet jelent. Nagyon kifejező az, amit mond, nagyon jó, hogy az alkohol hatásával hasonlítja össze. Ha túl sok világi gondolatnak, kívánságnak engedünk teret a szívünkben, akkor olyanok leszünk, mint a részegek: nem fogunk tisztán látni, kábult, tompa lesz az elménk az isteni igazság meglátására. A világ a sok gondolatával érzéketlenné tesz minket sok mindenre, mint a részeg embert is azzá teszi az alkohol. Tudjuk jól, hogy más a fizikai érzékelése az ittas embernek, mint a józannak, télen azért fagynak meg nagyon sokan közülük, mert nem érzik a hideget. Ugyanígy ez a világ is a gondolataival elkábít bennünket, érzéketlenné tesz sok mindenre. A világ megoldásai az örömtelenségre, a boldogtalanságra, problémáink megoldására elkábítanak minket, és elvonnak az egyetlen reménységtől és megoldástól: Jézus Krisztustól! Hogyan működik ez? Gyakran úgy, ahogyan egy elektromos hálózatot is túl lehet terhelni. Egyik nap otthon feleséggel túl sok elektromos gépet kapcsolunk be egyszerre. Ment a mosógép, ő főzött a konyhában, ment a mikrohullámú sütő, bekapcsolta a vízforralót is, én a számítógépen dolgoztam éppen, és csak egy lámpát kellett még felkapcsolnunk, és a biztosíték azonnal lekapcsolódott, túl sok mindennel terheltük le a rendszert. Gyakran minket is így terhel túl a világ: az a sok információ, amit a médián keresztül kapunk, az a sok feldolgozhatatlan hír, amit hallunk, kiegészülve a hétköznapi gondjaival, bajaival, sokszor lelki kiégéshez vezet el, vagy éppen lelki közömbösséghez, megváltoztatja azt, ahogyan egymáshoz viszonyulunk. Ez pedig azzal jár, hogy lassan ott tartunk, hogy jobban érdekel minket egy afrikai árva gyermek sorsa, mint a mellettünk élő szomszédé, akivel nap mint nap találkozunk. Nem azt mondom, hogy ne foglalkozzunk az árvákkal is, de a sorrend nem az, hogy először azokkal kellene, akik közé Isten helyezte bennünket? Jobban érdekel minket az, hogy mi történik egy film, egy sorozat főhősével, mint szeretteinkkel, szüleinkkel, gyermekeinkkel, unokáinkkal, gyülekezeti testvérünkkel. Vagy éppen mindent háritunk magunktól, mivel kiégtünk, ezért nem tudunk másokért élni, nem akarjuk senkinek és semminek a gondját, baját magunkra venni, mert úgy érezzük, hogy elég a magunké. És ahogyan így élünk, máris kizáródott Krisztus az életünkből, aki erőt tudna adni az igazi teherhordozáshoz, szeretetet a másokkal való törődéshez, reménységet a reménytelennek tűnő helyzetekben, akkor is, amikor ezeket nem érezzük magunkban.

„*Mint józanok*”, azaz olyanok, akiknek ítélőképessége az Igén alapszik, nem részegülnek meg a nagy emberi ígéretektől és megoldásoktól, amelyeket a világ kínál,

hanem Istenre támaszkodnak egyedül. Józanok, akik mértékletesek, akik nem akarják megoldani a világ szegényeinek összes baját, de segítenek a szomszéd nénin vagy bácsin, aki egyedül él, és nincs senkije, és nem tudja, hogy Jézus Krisztus őt is hívja és keresi. Józanok, hogy ne legyünk mindenkivel szemben érzéketlenek az érzelmi túlfűtöttség, kiégés miatt, ami oda vezet el, hogy csak magunkkal törődünk. Józanok, mint akik látják, hogy Krisztus mire váltott és szabadított fel bennünket.

Mire mutat rá tehát Isten? Arra, hogy bár nem tudjuk elkerülni azt, hogy találkozunk ezekkel a kísértő gondolatokkal, viszont azt igen, hogy engedjünk nekik, és foglalkozunk velük. Luther Márton híres hasonlatát már többször idéztem más alkalmakon, de most is ide passzol, ezért hadd mondjam el ismét. Azt mondta a reformátor, hogy azt nem tudjuk elkerülni, hogy madarak röpködjenek a fejünk fölé, de azt igen, hogy fészket rakjanak a fejünkre. Ugyanígy a gondolatokat nem tudjuk elkerülni, hogy megjelenjenek szívünkben, de hogy azzal törődjünk, azokkal foglalkozunk, és azok határozzanak meg minket, igenis felelősek vagyunk.

De menjünk tovább az igében. Másodszor arról kell röviden beszélnünk, amit az apostol így mond, hogy *„tökéletesen reménykedjétek”*. A hangsúly ebben a szóösszetételben furcsa módon nem a reménységen van most, hanem a tökéletesen, hogy a mi reménységünk legyen tökéletes reménység. Mit ért ez alatt az ige? Hangsúlyoznám, nem azt, hogy etikai értelemben mindig, mindenhol feddhetetlenek és büntelnek legyünk (mert a tökéletes alatt gyakran ezt értjük). Az apostol ezzel a kifejezéssel arra hívja fel inkább a figyelmünket, hogy ne hagyjuk, hogy a szívünket különféle hiábavaló gondolatok, kívánságok töltsék be, és irányítsák, mert hogyha ezt hagyjuk, akkor az Istenbe vetett reménységünk nem lesz igazi, és nem lesz teljesen őszinte. Szívünk kettő vagy több részre szakad: Istenben is, és valami vagy valaki másban is fogunk bízni. Erről mondta megváltó Urunk: *„nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak”*. Az ilyen szívű embernek van némi reménysége, az apostol ezt nem tagadja, csak azt mondja, és arra mutat rá, hogy az ilyenfajta reménység mennyire erőtlen. Lehet, hogy gondolati szinten létezik bennünk a reménység, tudjuk jól, hogy Istenhez kellene fordulni, és csak Őbenne bízni, de az ilyen félreménység nem ad erőt az akaráshoz és a hitből való cselekvéshez, nem mozdít meg bennünket, nem visz rá az engedelmesség útjára. Az ilyen ember reménységében sokszor habozik, fél teljesen Istenre bízni magát. Reménységében ingadozik, a világi irányzatok, divatos nézetek, mint például a pszichológia, az önfejlesztő tréningek, a „minden csak szervezés kérdése” gondolatok ide-oda hányják az ő szívét, hitét, ezért nincs semmi szilárdság abban, és arra nem építhet teljesen, és nem számíthat mindig. A jó napokon hisz az igének, miszerint Isten velünk van, de a nehéz, fájdalmakkal és küzdelmekkel teljes időben ez nem megy neki, hanem reménysége helyébe a vád, a harag és a düh lép. *„Tökéletesen reménykedjétek”*, maga Péter apostol mondja, aki tudja jól, milyen elárulni az Urat, és mégis ezt mondja, hogy *„tökéletesen reménykedjétek (...) a kegyelemben”* úgy, mint ahogy Pál apostol életéből azt láthatjuk. Pál nemcsak a zsinagógái igehirdetés alatt reménykedett az Úrban, hanem akkor is, amikor megvesszőzték vagy megkövezték őt, vagy éppen a legsötétebb börtönbe dugták be bűnözők mellé. Akkor is tudott Istent dicsőíti éneket énekelni őszinte hittel, nem azért, mert éppen olyan kedve volt pusztán. Vagy gondoljunk Dávid királyra és a zsoltáráira, gyakran a legnagyobb mélységből kiáltott fel. Nagyon sok fájdalom és keserűség szólal meg bennük, de mégis azt a tökéletes reménységet tükrözik, hogy még a legnagyobb mélységben is bízhatunk Istenben, Jézus Krisztusban.

Végül pedig, harmadszor röviden arról kell beszélnem, hogy a szóban forgó kegyelemről azt mondja az ige, hogy Jézus Krisztus fogja elhozni, amikor ismét eljön. Mert mi is a tökéletes reménység tárgya? A kegyelem. Az a kegyelem, amit Isten adott nekünk Jézus Krisztusban. Ezt viszont, a kegyelem hatását, erejét – hadd mondjam így – most nem látjuk még teljesen, azaz nem változtat meg bennünket még ez a kegyelem úgy, hogy teljesen, etikai értelemben is tökéletesek legyünk, mert a bűn még munkálkodik bennünk, ott él bennünk az óember. És ezért a kegyelmet gyakran kicsinek gondoljuk, vagy erőtlennek, csak nem mondjuk ki. És ezért rámutat az apostol arra, hogy ne lankadjon a reménységünk azért, mert távolinak gondoljuk Krisztus eljövételét, és a bűnből való tökéletes megszabadíttatást. Rávilágít arra, hogy mennyire elég nekünk a kegyelem, és hogy mennyire jelen is van az életünkben, rámutat arra, hogy Krisztus maga hozza azt el. Nem nekünk kell oda kúszni-mászni minden erőnkkel, hanem Krisztus hozza el nekünk a kegyelmet, és Őbenne a miénk. És ezért legyünk bizonyosak afelől, hogy ez a kegyelem igenis a miénk, mert nem nekem kell azt kiérdemelni vagy megszerezni, hanem Krisztus biztosan elhozza azt nekem. És ezért legyünk bizonyosak ebben a kegyelemben, mert Krisztus az, aki cselekszik. Ő az, aki a köztünk lévő távolságot le fogja győzni. Ez a szeretete, irgalma pedig, hogy Ő keres minket ezzel a kegyellemmel, erősítenie kellene a reménységünket, mivel a kegyelem Istene, és nem rajtunk múlik. Mi elbukhatunk, de Ő nem. Ezért a reménységünk – mondja az apostol –, legyen erős, nézzünk arra, hogy Krisztus hozta el és hozza el nekünk a kegyelmet. Azon alapszik ez a kegyelem, amit Ő tesz, nem pedig azon, amit mi teszünk.

Másodszor Krisztus eljövételére összpontosítja figyelmünket az ige, ami azért is fontos, mert erre kellene elsősorban minden nap koncentrálnunk, felül kellene emelkednünk a mindennapi dolgok bajain. Nem azt mondom, hogy a nap minden másodpercében, de azért nem baj, hogyha látjuk a célt, hogy ez a világ el fog múlni, és Krisztus meg fog jelenni ígérete szerint, és mindent megváltoztat, és elkezdődik az örök élet. A szent életre való törekvés egyfajta felkészülést jelent az eljövendő életre, hiszen mi, hívők úgy igyekszünk élni már ebben a földi életben, hogy mindenben Isten akarata érvényesüljön, mert az eljövendő örök életben ez fog megvalósulni tökéletesen. Ott nem lesz többé bűn, engedetlenség, törvényszegés. Ott a hívők tökéletesen engedelmesek lesznek, és erre készülünk már részben ebben az életben. Nekünk, hívőknek ezek szerint kellene élnünk, erre az örök életre készülnünk, másrészt pedig ezzel a szent életre való törekvésünkkel előfutárainak, előhírnökeinek kellene lennünk az eljövendő életnek. Azzal, ahogyan élünk, amire törekszünk, mutatnia kellene előre, hogy Krisztus vissza fog jönni. Az ilyenfajta reménységünknek pedig olyan biztosnak kellene lennie, hogy meg kellene határoznia tetteinket.

Összefoglalom az eddigieket: tehát ebben az igeversben Isten arra szólít fel minket, hogy minden világi gondolatot, kívánságot tegyünk félre, küzdjünk, harcoljunk ellene, és a világ csábítása ellen is, mert nemcsak saját szívünk kísért. Ne foglalkozunk minden gondolattal, amit a világban hallunk, nem kell mindent befogadni a szívünkbe, hanem engedjünk teret Isten Igéjének, mert ezzel kezdődik a szent életre való törekvés, hogy gondolatainkkal, érzéseinkkel és kívánságainkkal elkezdünk harcolni. Nem a tettel, nem a cselekedettel kezdődik a szent élet, hanem a szívünkben lévő harccal. Ennek a küzdelemnek pedig célja, hogy megerősödjünk a reménységben, amelyet tökéletesnek nevez az ige, hogy ez a reménység motiváljon minket az Istennek való engedelmességre. Ez a reménység pedig azon a kegyelmen alap-

szik, amit Jézus Krisztus maga hoz el nekünk, és ezért bizonyos. És erre a reménységre és kegyelemre feleletként, Isten iránti hálából, szeretetből élhetünk Neki. Buzdítson minket ez az alap, amiről az apostol is beszél – és aztán későbbiekben több mindennel bátorít minket még a szent életre, de ez az alap – arra, hogy az ember a szívében küzd, hogy tökéletesen reménykedjen *„abban a kegyelemben, amelyet a Jézus Krisztus hoz (...), mikor megjelen.”* Isten Szentlelke segítsen minket ezekben a harcainkban, és először ezzel kezdjük mi is a szent életre való törekvést. Ne bizonyos cselekedetek, módszerek utánzásával, hanem a szívünkben változzunk meg, és a gondolatainkkal harcoljunk. Az Úr Lelke vezessen, segítsen és áldjon meg minket ebben.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy földi életed alatt is mindenben tökéletesen engedelmes voltál, de nem a tetteidben mutatkozott meg pusztán ez, hanem abban, ahogyan szeretted az Atyát, ahogyan az Ő Igéjén csüngtél, és aszerint tettél mindent. Köszönjük Neked azt a kegyelmet, amelyet megszerezte a golgotai keresztfán nekünk, és amelyet feltámadásod jelenthet számunkra. Köszönjük, hogy Te lehetsz az igazi reménységünk.

Kérünk, bocsásd meg, hogy ha csak képmutató módon a cselekedeteinkre figyeltünk, arra, ami külsőleg látszik, arra, hogy a tettben változzunk meg, és közben nem törődtünk azzal, hogy szívünkben még ugyanazok vagyunk, mint régen. Köszönjük, hogy a Te szabadításod, kegyelmed arra is kiterjed, hogy új szívet kapjunk.

És köszönjük, hogy az Ige azért szólít fel minket erre – nem azért, minthogyha magunktól erre alkalmasak lennénk, hanem – mert kegyelmedből, Lelked vezetésével Te magad tudsz megváltoztatni minket. Köszönjük Neked, hogy ezt az Igében újból és újból felhozod, és kérünk, hogy aktualizáld is mindennapjainkra, gondolatainkra, amikor előttenek bennünket különféle kísértő érzések, gondolatok, amikor valamiért nagyon lelkesedünk, ami evilági, és elfelejtkezünk az odafelvalókról. Kérünk, hogy újból és újból szólíts meg minket, és hozd elénk ezt.

Köszönjük Neked azt, hogy ezen az úton már előre juthattunk, köszönjük mindazt, amit már elértél Lelked által a mi szívünkben, amit megváltoztattál. Kérünk, hogy továbbra is hadd bízunk egyedül Tebenned, és valóban tudjunk Téged tökéletes reménységgel várni, örömmel nézni arra a napra, amikor eljössz, vagy magad mellé veszel minket, mert a kegyelem és irgalom napja lesz az számunkra. Kérünk, hogy hadd áldjunk, magasztaljunk, dicsérjünk Téged ezért.

Kérünk, hogy hadd legyen szívünkben őszinte öröm, hálaadás mindazért, aki vagy, és amit értünk tettél. Köszönjük, hogy gyülekezetünkben, testvéri közösségben alkalomról alkalomra dicsérhetünk Téged, és hogy jelen vagy közöttünk, mert a Te nevedben jövünk össze.

Kérünk, hogy családunkban légy jelen, adj nekünk őszinte alázatot, szeretetet megélni azt a reménységet, és örülni annak a kegyelemnek, amelyben részesítesz minket. Áldd meg a fiatalokat, családjainkat, a dolgozókat, áldd meg idős testvéreinket.

Köszönjük, hogy megígérted, velünk maradsz *„minden napon a világ végezetéig”*. Áldott legyen, Urunk, a Te hűségédért, irgalmadért, kegyelmedért a Te háromszor szent neved!

Ámen.